

— Не пипай! не ти е работа да бъркашъ въ торбата на господаря, — искаше да каже то.

Азъ седнахъ до огъня при гърнето и не мръднахъ отъ мѣстото си нѣколко часа, докато се задеде дѣдо Велко.

Най-после ето го и него.

— Уврѣ ли боба? — попита той.

— Отдавна.

— Турна ли му соль?

— Не.

— Защо?

— Не даде кучето.

— Какъ така?

— Така, — отговорихъ и му разказахъ случката.

— Прощавай, дѣдовото ми момче! Не се сътихъ да ти остава въ ржцетѣ сольта и лъжицата. Това куче ми пази дрехитѣ и не мръдва съ овцитѣ. Ухапали те?

— Не. Само ме хвана за крака и ме стисна съ зжбитѣ си.

Н. п. Филиповъ

БАБА ЕСЕНКА

Баба ни Есѣнка
нека ни е жива,
че си е отъ малка
много услужлива.

Че обича много
рано да се буди,
да подканя всѣки
самъ да се потруди.

И да си набави
облѣкло, гориво,
че на баба зима
ще ѝ бжде криво,

ако ни завари
съ дрѣхи изподрани
и безъ „слано благо“
въ изби и тавани.

Чичо Стоянъ